

แหวนหมั้น

บทที่ 12

สมรักมองสร้อยเพชรในมือใหญ่รูปสวยของชายหนุ่มด้วยความพึงพอใจ ยิ้มอย่างสดใส ดวงตาเป็นประกายวาววับ

“สวยจังเลยคะ คุณลิต”

“ชอบไหมล่ะครับ”

“ชอบมากเลยคะ”

“ผมเอามาเปลี่ยนกับเส้นนั้น” เขาชี้ที่คอหล่อน สร้อยทองผสมรูปหัวใจแหวนหนึ่งอยู่ที่นั่น

หล่อนหัวเราะ “คุณลิตนี่ก็ยังงี่ขึ้นมาหรือคะ”

นัยน์ตาของเขาแพรวพราย “ผมว่าเส้นนี้เหมาะกับคุณมากกว่า”

“แหม คุณลิตใจดีจังเลย... ได้ซิคะ แต่ว่าคุณลิตต้องถอดเองนะ”

หล่อนหันหลังให้เขา ไขปลายแขนขาวละมุนยกผมให้สูงขึ้นเห็นลำคอระหง “แล้วต้องใส่เส้นใหม่ให้ด้วยนะคะ”

เขาทำตามด้วยรอยยิ้ม ถึงเนื้อหนังจะสัมผัสถูกกันบ้างก็ช่างปะไร ในเมื่อทั้งเขาและตัวหล่อนต่างก็พอใจอย่างนั้น

“เสร็จแล้วครับ”

“แหม คุณลิตนี่น่ารักจริงๆ ชอบคุณมากนะคะ” หล่อนจงใจกราบที่ออกกว้างที่หน้าแน่น มองอย่างซดซ้อย “ที่จริงสร้อยเส้นนั้นก็น่ารักมากนะคะ ถึงไม่มีค่ามากเท่าไร แต่ในเมื่อเป็นของคุณลิตให้ รักก็ชอบทั้งนั้น”

เขายิ้มใส่ตาหล่อน

“แล้วนี่เพ็ญรู้หรือเปล่าคะ ที่คุณลิตให้สร้อยเส้นนี้กับรัก”

“ไม่รู้หรอกครับ”

หล่อนหัวเราะ “ดีแล้วละอย่าให้รู้เลย”

“ทำไมหรือครับ”

“รักไม่ยอมให้เขาผิดหวัง... คุณลิตรู้ไหม เพ็ญเขาเที่ยวอวดเข็มกลัดที่คุณลิตให้ พูดเป็นทำนองว่าคุณลิตให้เขาด้วยความพิศवास”

“โอโฮ ถึงอย่างนั้นเชียว” เขาหัวเราะ

“แล้วจริงหรือเปล่าคะ”

เขามยิ้ม สมรักทำสีหน้าเง่างอด “คงจริงละซี”

“ผมยังไม่ได้พูดอย่างนั้นนักหนอย”

“แต่คุณก็ไม่ได้ปฏิเสธนี่”

“ผมไม่รู้ใจตัวเองนี่ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็แปลว่าคุณลิตชอบเขามากละซี ไม่ยอมละ ถอดสร้อยคืนไปดีกว่า” หล่อนทำท่าจะกระทำดังนั้น

“โอ๊ะ อย่าครับ คุณรัก ผมให้คุณแล้วนี่” เขาจับมือหล่อนไว้หญิงสาวทำสีหน้าเง่างอนทั้งที่รู้สึกอึดอัดใจ

“คุณลิตดีแต่เที่ยวซื้อของขวัญแจกผู้หญิง ไม่รู้ว่าจะหวานเสน่ห์ไปถึงไหน”

“ผมหวานกับคนบางคนเท่านั้นแหละครับ”

“เลิกเสียไม่ได้หรือคะ มันบาปนะคะ” หล่อนอดอ้อน “จะรักใครชอบใครก็จริงจังกับเขาเพียงคนเดียวเถอะคะ”

“ผมยังตัดสินใจไม่ถูกว่าจะรักใครดีนี่ครับ”

สมรักอยู่ในเสื้อผ้าชุดใหม่ซึ่งเหมาะสำหรับจะสวมใส่ในยามค่ำคืน แต่งหน้าจัดและทรงผมเรียบร้อยยังกระจายอยู่บนศีรษะ หล่อนสวมทั้งแหวนและสร้อยข้อมือประดับเพชร ทั้งที่คอก็ห้อยสร้อยร้อยจีเพชรอยู่อีกเม็ดหนึ่งราวกับจะอาศัยวัตถุเหล่านี้ส่งคุณค่าของตัวหล่อนให้สูงขึ้น

หล่อนถือแก้วเหล้า เอียงร่างแอบอิงอยู่กับร่างของเขา หล่อนชวนเขาออกมาฉลองสร้อยเส้นใหม่ หลังจากทานอาหารแล้วก็เข้ามานั่งฟังเพลงอยู่ในไนท์คลับแห่งนี้

หญิงสาวดื่มเหล้าหมดไปหลายแก้วและเริ่มจะเมา หรือไม่เช่นนั้นก็แก้งทำเป็นเมา ดวงตาหยาดสวยหรือปริ่เล็กน้อย ครรณูเพลงเบาๆ คลอกับวงดนตรี สลับกับเสียงหัวเราะคิกคักรื่นรมย์

“คุณลิตคะ รักมีความสุขจังเลย วันนี้เป็นครั้งแรกที่เราได้ออกมาด้วยกันตามลำพังสองต่อสอง”

“ใช่ะ”

“กับเพ็ญล่ะคะ คุณลิตเคยมากับเขาไหม”

“มาแบบนี้ยังไม่เคยครับ”

“ดีแล้วละคะ อย่ามาเลย เพ็ญยังเด็กเกินไป จิตใจยังคับแคบ ถ้าคุณลิตหลวมตัวพาเขามาตามลำพังแบบนี้ เขาอาจจะเข้าใจว่าคุณลิตจริงจังกับเขาก็ได้”

“แล้วคุณรักเล่าครับ เข้าใจยังง” เขาถามยิ้ม ๆ

อีกฝ่ายยิ้มหวาน “มายบอก แต่รักไม่ใช่คนคับแคบก็แล้วกัน”

“ไม่รู้ว่ามีโรจน์เขาจะคิดอย่างคุณรักหรือเปล่านั้นซีครับ”

“วิโรจน์” หล่อนยกไหล่ “จะคิดยังไงก็ช่างเขาเถอะค่ะ ก็เขาไม่ใช่คนพิเศษของรักสักหน่อยนี่”

“อ้าว ที่แรกผมคิดว่าใช่ะ”

“ไม่ใช่ค่ะ ไม่มีใครพิเศษสำหรับรักหรอก” หล่อนเอียงไหล่เข้ามาชนเขา “แต่คนนี่ไม่แน่นอนะ”

เขายิ้มยั่วเย้า “แต่ที่ผมไม่อยากจะเป็นอย่าง...กลัวว่าจะผิดหวัง”

“แหม คุณลิตนี่ละ” หล่อนโยนกายชนเขาอีก “รักก็ไม่รับประกันเหมือนกันว่าคุณลิตจะผิดหวังหรือเปล่า คุณลิตจะไม่ลองเสี่ยงดูหรือคะ”

ดนตรีบรรเลงจังหวะช้า กังวานอ่อนหวานไพเราะชวนฝัน สมรักมองเขาอยู่ในความมืด หล่อนเห็นประกายระยับสะท้อนออกมาจากตาของเขา ร่างสูงที่บอบอุ่ม นั่งเกือบจะหันข้างให้หล่อน ดวงตาที่ทอดมองออกไป ล่องลอยราวกับจะไร้จุดหมาย

เขาช่างเป็นผู้ชายที่แปลกประหลาดเสียจริง หล่อนคิดอย่างไม่สบายใจ ก็ดูเอาเถิด หล่อนนั่งอิงแอบอยู่ตรงนี้ เขียวช้วนเขาอย่างเต็มที่อยู่แท้ๆ แต่เขากลับไม่มีทีท่าว่าจะฉกฉวย ไม่ทำแม้แต่จะโอบแขนมาข้างหลังหล่อน หรือจับมือหล่อนเกาะกุมไว้อย่างที่ผู้ชายเขาน่าจะทำกัน

หรือว่าเขามีใครอยู่ในหัวใจ

หล่อนหวังว่าคงไม่ใช่เพ็ญระพี

“กำลังคิดอะไรอยู่คะ” หล่อนเอียงหน้าเข้าไปถาม

เขาหันมา รอยยิ้มปรากฏอยู่ในดวงตาข้างเล่น

“เปล่าอะ กำลังฟังเพลงอยู่.....”

“เพลงเพราะจังเลยนะคะ ไปเดินรำกันดีกว่า”

หล่อนจับมือเขาพาเดินออกไปแล้วเลื่อนกายเข้าไปในอ้อมแขนที่บอบอุ่มยิ่งนาน ร่างทั้งสองก็ยิ่งชิดใกล้จนแนบสนิทเป็นเนื้อเดียวกัน หล่อนวางมือโอบอยู่รอบคอเขา ชบหน้าลงกับแผ่นอกกว้างอย่างแสนสุข

ชลิตหลับตาลงด้วยความรู้สึกหวั่นไหว ร่างในอ้อมแขนของเขาอ่อนนิ่ม อุ่นระอุ สมบูรณ์ไปด้วยเลือดเนื้อ เย้ายวนและเขียวช้วนอยู่อย่างไม่ต้องสงสัย เขาคงจะไม่ลำบากใจ หากหล่อนไม่ใช่ลูกสาวของคนที่มีหลักฐานฐานะมั่งคั่งมั่นคงขนาดนั้น หากเขาเผลอตัวเผลอใจทำอะไรลงไป มันอาจกลายเป็นโซ่รัดคอเขาเอง

เขาจะปล่อยให้เป็นอย่างนั้นไปได้ได้อย่างไร ในเมื่อเขายังไม่ได้ปลงใจรักหล่อน เขาไม่เคยมีความคิดเช่นนั้นมาก่อน และดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่เขาเริ่มรู้จักระวังตัว การปล่อยตัวปล่อยใจอาจนำมาซึ่งปัญหา เขาเริ่มจะได้คิดว่าหากเขาจะต้องรับผิดชอบใครสักคน คนนั้นควรจะเป็นคนที่เขารัก

สมรักนั่งนิ่งเงียบมาในรถ หล่อนชวนเขาออกมาจากไนท์คลับ อ้างว่าอยากจะกลับบ้าน เขาก็ช่างกระไรขับรถป้ายหน้ากลับตรงไปยังบ้านของหล่อนจริงๆ หล่อนขุ่นเคืองขัดใจ คนอะไรโง่งเงาเท่าตุ่น ทำเหมือนไม่มีเลือดเนื้อ ไม่มีความรู้สึกรู้สึก หรือจะต้องให้หล่อนชี้หน้าตลอดหมดทุกชั้นตอน หล่อนคิดและหงุดหงิดอยู่คนเดียว

เขาจอดรถที่หน้าประตูใหญ่ หันมายิ้มให้ หล่อนผินยิ้มตอบ กล่าวขอบคุณแล้วก็เปิดประตูก้าวเร็วๆ ไปไขกุญแจประตูเล็ก เปิดก้าวเข้าไปแล้วปิดกลับโดยแรง

ชายหนุ่มถอยรถออกจากที่ พามันเล่นไปตามถนน สร้อยเส้นน้อยนอนนิ่งอยู่ในกระเป๋าเสื้อ เขานึกถึงสตรีที่เคยเป็นเจ้าของ หล่อนคงจะดีใจที่ได้มันกลับคืน อย่างน้อยก็ไม่ต้องแสลงใจที่ได้เห็นมันแขวนอยู่บนลำคอของสมรัก

เขาแปลกใจตัวเองไม่วายที่ช่างนึกถึงหล่อนอยู่ได้ นึกถึงครั้งไร เขาก็แทบจะยิ้มออกมาด้วยความรู้สึกเป็นสุข ตั้งแต่ได้กลับมาพบกันใหม่ในครั้งนี้ ความรู้สึกดูแคลนขุ่นเคืองใจทั้งหลายหายไปจากเขาเป็นปลิตกิ้ง หล่อนไม่ใช่ประเภทผู้หญิงแบบที่เขาเข้าใจแต่แรก ทว่าเป็นกุลสตรีซึ่งแวดล้อมไปด้วยสิ่งที่ดี และที่แน่ๆ หล่อนไม่ใช่คนโลภมากได้ ไม่เช่นนั้นคงไม่เมินเฉย ไม่ยึดต่อสร้อยเพชรสูงค่าที่เขาซื้อให้

อาจจะเป็นอย่างนั้น ที่ทำให้เขารู้จักยับยั้งชั่งใจในเรื่องของอิสตรีมิเช่นนั้นแล้ว เขาอาจไม่พาสมรักตรงกลับมาส่งบ้านในทันทีเหมือนเช่นที่ทำคืนนี้ก็ได้

“โมโหอะไรครับ คุณเพ็ญ”

ชลิตมองหญิงสาวอย่างแปลกใจ เพ็ญระพียังอยู่ในเครื่องแบบนักศึกษาของสถาบันของหล่อน ยังไม่ถึงเวลาเลิกเรียนเมื่อหล่อนขับรถมาหาเขาที่บริษัท ซึ่งเขาทำงานอยู่ในฐานะผู้ช่วยผู้อำนวยการ ซึ่งก็คือบิดาของเขาเอง ในอีกไม่ช้า ชายหนุ่มก็จะกลายเป็นเจ้าของบริษัทอย่างเต็มตัว เพราะบิดาซึ่งมีสุขภาพไม่แข็งแรง ต้องการที่จะละวางภาระงานลง

เพ็ญระพีแสดงความอึดอัดขัดใจอยู่ตรงหน้า ที่ส่วนตัวของเขานั้นเป็นส่วนหนึ่งของห้องทำงานขนาดใหญ่ของบิดา รายล้อมด้วยแถวตู้เอกสารและชั้นหนังสือ มีกระถางและแจกันไม้ใบตกแต่งพอประมาณ

แต่บิตามักจะทิ้งการงานต่างๆ ไว้ให้เขา เขาจึงใช้โต๊ะที่ใหญ่โตของท่าน เป็นที่ทำงานและรับแขกที่ซูดเก้าอี้หรูหราภายในห้องนั่นเอง

“โกรธไครมา” เขาถามยิ้มๆ

หล่อนตอบว่า “เปล่าหรือคะ... แค่มองดูหงุดหงิดเท่านั้นเอง”

“หงุดหงิดเรื่องอะไรครับ”

“เปล่าค่ะ”

“อ้าว” เขาร้อง แล้วก็หัวเราะ

อารมณ์ของหล่อนเริ่มจะดีขึ้นบ้างแล้ว

มีโทรศัพท์มาถึง เขาผละจากหล่อนไปพูดที่โต๊ะทำงาน หล่อนเงยหูฟัง จับใจความได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับงานของเขา หล่อนรู้สึกที่จับใจ

“คุณลิตกำลังมีงานยุ่งอยู่หรือคะ”

หล่อนถามเมื่อเขาเดินกลับมา เขาตอบว่า

“ไม่หรือครับ ตอนนี้อย่างเรียบร้อยดี ผมโชคดีที่มีลูกน้องเก่ง แล้วก็ภักดีมากด้วย”

“เพ็ญไม่ได้มาขัดจังหวะเวลาทำงานหรือคะ”

“เปล่าค่ะ คุณเพ็ญก็...เกรงใจไปได้”

“ไม่รู้หรือคะ เห็นท่านตำแหน่งใหญ่ กลัวจะไม่ว่าง”

หล่อนแก้มองเห็นถ้อยคำ เขาหัวเราะ

“โธ่ ที่ผมตำแหน่งใหญ่ก็เพราะว่าเป็นบริษัทของผมเอง

ถ้าเป็นคนอื่นใครเขาจะจ้างล่ะครับ”

หล่อนยิ้มครึ่งบึ้ง ยังขัดใจอยู่ลึกๆ

“ออกไปข้างนอกกันไหมครับ”

“คุณจะไม่เสียนานหรือคะ”

“ถึงเสียก็จะทำไม่ละ ก็ใจรักจะไปเสียอย่าง” สีหน้าและแววตาหยอกเย้าทำให้หล่อนยิ้มออกมาได้ “คอยเดี๋ยวนะค่ะ”

เขาผละไปใช้โทรศัพท์ สั่งงานอยู่ครู่หนึ่งก็หันมาพยักหน้ากับหล่อน

“ไปกันได้แล้วค่ะ”

“แล้วรถของเพ็ญล่ะคะ”

“ขอกุญแจก็แล้วกัน ผมจะให้คนขับไปส่งให้ที่บ้าน”

เพ็ญระพีเขี่ยอาหารในจานตรงหน้าอย่างไม่รู้สึกหิวโหย เบื้องหลังของหล่อนคือน้ำตกร่วงลงขนาดเล็ก ท่วมบริเวณนั้นรุ่มครึ้มไปด้วยพันธุ์ไม้ที่นั่นเป็นสวนอาหารซึ่งอยู่ในย่านเจริญของเมืองหลวง การตกแต่งสถานที่เป็นไปอย่างประณีตงดงาม แข่งขันกับอีกหลายแห่งที่ตั้งอยู่ใกล้เคียงกัน

“ทำไมวันนี้เลิกเรียนแต่วันล่ะครับ”

เขาชวนคุย อีกฝ่ายหนึ่งย่นจมูกอย่างจะให้หน้าเอ็นดู

“ซีก็เกียจค่ะ ไม่มีอารมณ์อยากเรียน”

เขาหัวเราะ “โอโฮ นักเรียนสมัยนี้...” เขายกนิ้วโป้งชูให้

หล่อนค้อนขยับ “จะเอาอะไรกันนักหนาล่ะคะ เรียนให้ได้ชื่อว่าเรียนก็พอแล้ว จบแล้วเชื่อว่าจะได้เอาวิชาความรู้ไปใช้หรือก็เปล่า เพ็ญไม่ได้คิดจะเป็นนักวิชาการนี่”

“จบแล้วตั้งใจจะทำอะไรล่ะครับ”

“ยังไม่รู้เลยคะ คุณพ่อคุณแม่คงจะฝากให้ทำงานดีๆ ได้สักแห่ง แต่ความจริงเพ็ญอยากไปเรียนต่อเมื่อนอก รักเขาก็ว่าจะไป” หล่อนไม่วายเอ่ยถึงคู่แข่ง

“ไปเรียนอะไรต่ออะ ไหนว่าไม่อยากเป็นนักวิชาการ”

“คงจะเรียนพวกบริหารกระมังคะ”

“น้องชายคุณเพ็ญล่ะครับ เรียนอะไร”

“เขาไปเรียนเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ค่ะ โชคดีที่เขาสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ แล้วก็เลยยอมเรียนวิทยาลัยเอกชนก็เลยไปเมืองนอก แต่เขาก็เก่งพอใช้ เรียนได้เกรดดีๆ ด้วย”

“ก็ดีนะค่ะ คอมพิวเตอร์กำลังมีบทบาทมากขึ้นทุกวัน อีกหน่อยเขาอาจจะกลับมาเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้ก็ได้”

ท่าทางหล่อนไม่ได้สนใจเรื่องที่พูด ชายหนุ่มถามอย่างเอาใจ

“อาหารไม่อร่อยหรือคะ สั่งอย่างอื่นมาเพิ่มอีกไหม”

“ไม่ละค่ะ เพ็ญไม่อยากกินอะไรสักอย่าง”

“ทำไมล่ะคะ”

หล่อนนิ่งไป แล้วก็ถามออกมาตรงจุด

“เพ็ญอยากรู้ว่า คุณลิตมีอะไรกับสมรภัท”

เขาชะงัก แล้วหัวเราะเบาๆ “มีอะไรครับ”

“ก็ไม่รู้สิคะ เห็นเขาเที่ยวได้เอาสร้อยไปอวดแล้วก็พูดเป็นนัยๆ ว่าคุณลิตให้เพราะว่ารักเขา”

“อย่างนั้นหรือครับ”

เขายังคงยิ้มเฉย หล่อนรู้สึกขัดใจอยากขัดใจ ถ้าทำได้หล่อนจะทุบจะตีหยิกข่วนเขาให้สมกับความขุ่นเคืองจริงๆ

“คุณลิตให้สร้อยเพชรเส้นนั้นกับสมรภัททำไมคะ”

“อ้อ...สร้อย...” เขาทวน “ก็ไม่มีอะไรนี่ค่ะ ผมเห็นว่าสร้อยที่ผม

ให้คุณรักแต่แรกนั้นเหมือนของที่คุณเอมทำหาย ผมก็เลยหาเส้นใหม่ไปเปลี่ยนคืนเท่านั้นเอง สร้อยทั้งสองเส้นนั้นไม่มีความสำคัญสำหรับผมหรอกนะ แต่มันมีสำหรับคุณเอม ในเมื่อผมไม่ได้ลำบากอะไร ช่วยได้ ผมก็อยากจะช่วย”

“อ้าว นี่คุณลิตทำเพื่อเอมหรือคะ” หล่อนถามอย่างพิศวงคาดไม่ถึงว่าคำตอบของเขาจะออกมาในรูปแบบนั้น “ทำไมกันล่ะคะ คุณลิตเพิ่งจะได้รู้จักกับเอมแท้ๆ แล้วสร้อยของเอม ก็ไม่ใช่ว่าจะแพงนักหนา แค່ทองเค ผังเพชรเม็ดเล็ก ๆ เทียบกันได้ยังไงกับเส้นที่คุณลิตให้กับแม่รัก”

“ตัวเงินไม่สำคัญเท่าคุณค่าทางจิตใจนะครับ คุณเพ็ญ”

“แต่ถึงยังไงคุณลิตก็เพิ่งจะรู้จักกับเอม เอาใจกันถึงเพียงนี้เที่ยวหรือคะ” หล่อนมองเขาอย่างสงสัย “เพ็ญชักไม่ไว้ใจคุณลิตแล้ว”

“ໄ໊ คุณเพ็ญ ผมมีอะไรไม่น่าไว้ใจกันนะ”

“คุณจะพลีสผู้หญิงมากเกินไปหน่อยแล้ว... ระวังเถอะ ถ้าเอมเกิดเคลิ้มขึ้นมาอีกคนจะยุ่งกันใหญ่”

เขาหัวเราะ “ผมไม่ได้มีเจตนาอย่างนั้นสักหน่อย”

“ถ้าอย่างนั้นคุณเจตนาอะไรล่ะคะ หรือว่าเอาเอมมาเป็นข้อแก้ตัวที่แท้คุณก็ซื้อให้แม่รักนั้นแหละ” หล่อนเวียนมาที่เก่า

“เปล่าครับ...เอาอย่างนี้ดีกว่า ถึงยังไงผมก็ให้สร้อยคุณรักไปแล้ว แล้วก็ให้สร้อยที่เหมือนของ คุณเอมคืนมาแล้วด้วย คุณเพ็ญจะช่วยเอาไปให้เธอหน่อยได้ไหม จะบอกคุณเอมว่ายังไงก็สุดแล้วแต่คุณเพ็ญก็แล้วกัน ผมทำเพราะเห็นว่าเธอเป็นญาติของคุณเพ็ญแท้ๆ ไม่ได้คิดอย่างอื่น...”

เพ็ญระพีนิ่งฟัง สีหน้าดีขึ้น

“หมายความว่า คุณลิตทำเพื่อเพ็ญหรือคะ”

“ก็อย่างนั้นซีอะ”

“อ้อ...ໄ໊ คุณลิต” หล่อนหัวเราะออกมาได้ ยื่นมือไปบีบแขนที่แข็งแรงอย่างโล่งใจ “ไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาดนั้นหรอกคะที่หลังอย่าทำอะไรแบบนี้อีกนะคะ เพ็ญขอร้อง...”

เขายิ้ม ดวงตาเป็นประกายแพรวพราว

“สร้อยนั้นก็เหมือนกัน ไม่ต้องให้เอมเขาหรอก มันไม่ใช่ของเขา ถึงจะเหมือนกันแต่เขาก็คงจะไม่เอาหรอกคะ”

ในระหว่างที่ขับรถพาหล่อนมาส่งที่บ้าน เพ็ญระพีพูดคุยหัวร่อต่อกระซิกอย่างเบิกบานใจติดกับที่แรก หล่อนเลือกเพลงโปรดจากตลับเทป เปิดฟังพลางร้องคลอไปด้วย ชายหนุ่มผิวปากและร้องตามในบางครั้ง

“คุณลิตชอบฟังเพลงมากเลยนะคะ” หล่อนตั้งข้อสังเกต

“ชอบนะ มันช่วยให้หายเหงา”

“เพ็ญก็ชอบ แหม นี่ถ้าไม่คิดว่าแต่งเครื่องแบบอยู่ละก็เพ็ญจะชวนคุณลิตไปฟังเพลงต่อ”

เขายิ้ม

“รู้ไหมคะ ที่ท้ายรถของเพ็ญ มีเสื้อผ้าเตรียมไว้สำหรับเปลี่ยนด้วย พวกเราเป็นกันอยู่นี้แหละ บางทีว่าง ๆ ไม่อยากกลับบ้านก็ไปเที่ยวกันต่อ แม่รักก็เหมือนกัน”

“อิสระเบียดนะอะ แล้วเอาเวลาที่ไหนดูหนังสือกันล่ะครับ”

“ช่วยกันดูคะ เวลาใกล้สอบ หรือมีการบ้านมีรายงานทำมาก ๆ ก็ขยันสักทีหนึ่ง ความจริงอาจารย์กำหนดหนังสืออ่านประกอบให้ เยอะแยะ แต่ว่าพวกเราไม่ค่อยจะได้อ่านกันหรอก เพราะเอาเข้าจริงไม่เห็นจะเคยออกสอบเลย”

“หนังสือพวกนั้นเขาให้อ่านเพื่อเสริมฐานความรู้ในวิชานั้น ๆ ให้กว้างขวางขึ้นไม่ใช่หรืออะ”

“ก็ใช่ละคะ แต่ก็อย่างที่บอก เพ็ญไม่ได้คิดจะจบออกมาเป็นนักวิชาการ จะรู้มากไปทำไมกัน เอาแค่สอบผ่านจบออกมาได้ก็สบายใจแล้ว ยังไง ๆ ก็ได้ปริญญาเหมือนกันนั่นแหละ”

เขาหัวเราะหึ ๆ คงมีสักวันหนึ่งหรอก ที่หล่อนจะนึกเสียดายวันเวลาและโอกาสที่หล่อนเลยผ่านไป

เขาพาหล่อนกลับบ้าน แล้วก็เฝ้านั่งคุยอยู่ด้วย บิดาและมารดาของหล่อนออกมาร่วมสนทนา ผู้ใหญ่ทั้งสองเต็มใจต้อนรับเขาเป็นอย่างดี เมื่อเขาลากลับ ท่านก็กำชับกำชานักหนาให้แหวะเวียนมาอีก

ชายหนุ่มพารถแล่นจากมาพลาญผิวปากอย่างสบายอารมณ์ ใจเขานึกไปถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้กัน เมื่อออกมาถึงทางแยกที่จะนำไปสู่ถนนใหญ่ เขาเหลือบดูนาฬิกา เพิ่งจะสามทุ่ม เขาตัดสินใจเลี้ยวไปอีกทางหนึ่งซึ่งอยู่ตรงกันข้าม

แล้วเขาก็ผ่านมาถึงหน้าบ้านหล่อน เขาซลารถช้าลงเห็นบ้านหลังใหญ่เปิดไฟสว่างไสวทั่วบริเวณ สว่างพอที่เขาจะเห็นรถยนต์สี่เขี้ยวจอดเป็นเด่นอยู่ใกล้รั้วเบียงด้านหน้า เขาจำได้ว่ามันเป็นรถของคนชื่อ คมกริช อารมณ์ร้อนกรุ่นกำจายขึ้นในทันที

เขาแล่นรถผ่านเลยไป หาทักกลับแล้วเร่งความเร็วผ่านบ้านหลังนั้นไปด้วยความเร็วค่อนข้างสูง

“พี่เพิ่งมาจากบ้านเพ็ญ แต่ทำไมไม่ได้เข้าไปหอรอก เขามีแขก รู้ไหมว่าใคร...”

“ใครหรือคะ พี่คม”

เป็นคำถามของอริยา คมกริชตอบว่า

“ก็นายคนที่เพ็ญพามาเมื่อวันก่อนนั่นไง”

“อ้อ คุณชลิต” อริยาพูด

เอมอมรมองชายหนุ่มอย่างเห็นใจทุกๆ ที่จิตใจของหล่อนก็แห้งแล้งปานกัน

“ความจริงพี่ไม่น่าจะไปเลย พี่น่าจะรู้ตัวที่อยู่แล้ว ว่าไม่ควรจะไปที่นั่นอีก”

“นั่นซีคะพี่คม อย่าไปอีกเลย เขาทำถึงอย่างนี้แล้วจะไปตามง้ออีกทำไม” อริยาว่า “ถ้าเป็นอะนะ อะจะหาแฟนใหม่พาไปเยี่ยมมั่ง จะได้รู้ว่าเราก็คงไม่แคร์”

“อะก็.....”

น้องสาวไม่ฟังเสียง “พี่คมไม่ต้องกังวลนะ อะจะช่วยพี่คมเอง เพื่อนๆ ของอะสาวๆ สวยๆ ทั้งหมดนั้น อะจะแนะนำให้พี่คมรู้จัก รับรองว่านึ่งกว่าพี่เพ็ญแน่นอน รับรองว่า ถ้าพี่เพ็ญเห็น จะต้องมองตากลับแน่ๆ”

“แต่พี่ว่าเพื่อนอะกับพี่จะไกลกันเกินไปนะ ไม่นึกถึงช่องว่างบ้างหรือ” เขาถามยิ้ม ๆ

“อ้าว ไกลกันเกินไปหรือ” อริยาทำหน้ามุ่ม “หมายความว่ายังไงพวกอะเด็กเกินไปหรือว่าพี่คมแก่เกินไป”

“เอาประการหลังก็แล้วกัน” เขาตอบ

หล่อนยิ้มออกมาได้

“ความจริงเราก็คงห่างกันไม่เท่าไรหรอกนะ แค่อึดใจ-แปดปี ไม่เห็นว่าน่าจะมีช่องว่างอะไรเลย ช่องว่าง มันอยู่ที่จิตใจนะคะ ไม่ใช่อายุ”

เขาหัวเราะ หันมาพูดกับเอมอมรมว่า

“เด็กคนนี่คงไม่มีช่องว่างกับใครเลย”

“เด็กแก่แดดนี่คะ” หล่อนพูดยิ้ม ๆ

“ฮึ อะอายุสิบแปดแล้วนะคะ พี่เอมอย่าลืมนะคะว่าพี่เอมก็อายุประมาณนี้ ตอนที่หมั้นกับพี่สิท”

“เอาเถอะ” พี่สาวพยักหน้าอย่างยอมจำนน

คมกริชมองหล่อนตรงๆ ถามว่า

“เอมละ เป็นยังไงบ้าง ดูซีมๆ เจียบๆ”

“พี่เอมเจียบเป็นอาจินต์ พี่คมดูซีคะ เห็นพี่เอมผอมลงไหมไม่รู้ว่ามีพี่เอมเป็นอะไร ข้าวปลาไม่ค่อยจะยอมกิน”

“หาเรื่อง..!” พี่สาวว่า

ชายหนุ่มกลับมองหล่อนอย่างเป็นห่วง เห็นจริงว่าหล่อนซูบเซียวลง สีหน้าและแววตาดูแห้งแล้งวิตกกังวล

“ไม่สบายไปหรือเปล่า”

หล่อนผินหัวเราะ “เปล่าค่ะ”

“สงสัยจะเป็นโรคหัวใจละมั้ง” น้องสาวคาดคะเน “เห็นนั่งมองรูปพี่สิทอยู่เรื่อย ๆ”

“พี่คมอย่าฟังยายอะคะ”

“ที่ความจริงละก็ไม่ชอบให้พูด” น้องสาวว่า

“แน่ละซี ก็ความจริงมักจะเป็นสิ่งที่อวดไม่ได้นี่”

“ฮั่นแน่ ความลับเริ่มจะเปิดเผยแล้วนะ” น้องสาวชี้หน้า

“เช่นอะไรบ้างครับ ความจริงที่ว่าอวดไม่ได้”

อริยาร้องว่า “แน่ ก็ในเมื่อมันอวดไม่ได้ ใครเขาจะบอกล่ะคะ”

อริยาเปิดวิดีโอ สนุกสนานกับภาพยนตร์ คมกริชเออออคล้อยตาม แต่ความสนใจครึ่งหนึ่งของเขาอยู่ที่เอมอมรมซึ่งนั่งดูอยู่เจียบๆ รู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง เขาเห็นว่าใจหล่อนไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

“กลุ่มใจเรื่องอะไรหรือเอม”

“คะ...เปล่านี้”

“ไม่เชื่อหรือ หอกรอก ถ้าไม่มีเรื่องกลุ่มใจแล้วเอมซีมอย่างนี้ พี่ว่าไปหาหมอได้แล้ว มีอะไรทำไมไม่บอกพี่”

หล่อนยิ้มซีมๆ “พี่คมมีเรื่องกลุ่มใจมากพอแล้ว เอมเองยังช่วยอะไรพี่คมไม่ได้เลย”

“ปัญหาของพี่ไม่หนักหนาอย่างที่เอมคิดหรือ หอกรอก พี่ไม่ใช่เด็ก ๆ จะได้ถึงกับจะเป็นจะตายเพราะเรื่องเพียงเท่านั้น”

“เอมดีใจที่ได้ยินอย่างนั้นคะ”

“จำได้ไหม สิทฝากเอมไว้กับพี่ ถ้าพี่รู้ปัญหาของเอม พี่ก็ยินดีจะช่วยเท่าที่สิทจะช่วยถ้าเขาอยู่ที่นี้”

“ถ้าพี่สิทอยู่ที่นี้... คงไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับเอมได้หรอกคะ”

หล่อนพูดอย่างเศร้าสร้อย

สิทธา.. เขาผู้นั้นช่างห่างไกลจากหล่อนอย่างเหลือเกิน.....